

Frederic Amat

esborra les fronteres

entre les arts

Després de vuit anys d'absència de les sales d'exposicions barcelonines, Frederic Amat hi reapareix amb una doble exposició de pintures i fotografia, a les galeries René Metras i Carles Taché de Barcelona (que es podran veure fins a mitjan gener), i amb un munt de projectes per al 2001.

El Frederic Amat actual només recorda l'Amat dels anys 70 i començament dels 80 en una cosa: continua essent tan proteic i polièdric com sempre. Frederic Amat és un d'aquells artistes que esborra constantment els límits o les fronteres entre les arts. De la seva obra, n'ha desaparegut aquella exuberància desbordant de color i llum, i les textures s'han modificat. En canvi, manté ben viu el gust per la recerca, la investigació i manipulació gairebé artesanal de nous suports i materials. L'espai, que era un dels grans temes d'Amat, sembla que hagi quedat relegat, de moment, a les seves col·laboracions en el camp del teatre (recordem que va estudiar arquitectura i també escenografia amb Fabià Puigserver), per bé que manté una certa continuïtat amb les "accions" que ja vénen dels anys 70 amb el ballarí Cesc Gelabert.

A la doble exposició en les galeries René Metras i Carles Taché de Barcelona, l'una davant de l'altra, al carrer del Consell de Cent, tot porta a pensar en un final de cicle, alhora que hi ha senyals inconfusibles d'obertures cap a altres experiències. Des d'aquest punt de vista, a la Galeria René Metras, l'obra d'Amat més recent, la *Suite Varanasi*, consisteix en un conjunt de catorze fotografies fetes a Benarès (Índia) sobre un mateix tema, que a primera vista pot arribar a semblar insubstantial, tot seguit, arriba a provocar sor-

presa i acaba atrapant l'espectador en la proposta visual i lumínica de l'artista: l'estesa de cables, pals i transformadors elèctrics que dibuixen sobre el cel una xarxa de negres, grisos i blancs tocats per uns reflexos blavosos de capaltard. La incorporació de la fotografia té interès no tant com a tècnica en si mateixa, sinó com a nou element "d'escriptura", amb capacitat compositiua i d'expressió, que sembla obrir nous camps d'investigació.

A la galeria Carles Taché l'obra d'Amat s'enfonsa, com gairebé sempre ha fet, en la matèria més orgànica (i àdhuc tel·lúrica) de la terra i la vida tot baixant ara fins als estadis més elementals, misteriosos i magmàtics, i per això mateix també més obscurs. En aquesta direcció apunta la sèrie o *suite* de grans peces aplegades sota el títol *Retaule de les cinc nits*. Al costat, una sèrie de formats més petits (inferiors a 50 x 50) ens condueix a l'Amat més pròxim als ritus. Al marge del gruix de l'exposició, amb la manipulació i incorporació de materials i elements habituals: cera, picarols, moquetes, cordes..., cal destacar un parell de tríptics que assenyalen també un probable canvi de direcció. Són dues obres fetes amb pintura negra, l'una sobre vidre i l'altra sobre tul, amb un fons d'alumini separat per uns pocs centímetres, fet que afavoreix les transparències i els jocs d'ombres.